

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 18/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 858

“NGƯỜI HỌC PHẬT ĐỀU BIẾT BỐ THÍ NHƯNG TẠI VÌ SAO KẾT QUẢ KHÔNG LỚN?”

Bài học hôm nay Hòa Thượng giải nghi cho rất nhiều người học Phật. Phần nhiều người học Phật đều biết tu bố thí nhưng kết quả không lớn, thậm chí kết quả ngược lại, từ đó người ta sinh ra nghi ngờ. Vì sao chúng ta tu bố thí nhưng không có kết quả? Điều tai hại nhất là người học Phật không làm ra biểu pháp khiến cho người khác nhìn rồi mất đi tín tâm. Chính mình làm không có kết quả, lại còn có thêm tác dụng phụ, phước báu thì không có mà lại thêm tổn phước vì làm mất đi tín tâm của người. Việc này đồng tu chúng ta phải đặc biệt lưu ý!

Hòa Thượng nói: *“Người tu học Phật đều biết tu bố thí thế nhưng kết quả không có là do nguyên nhân họ không rõ lý, đối với Phật Bồ Tát họ có hoài nghi”*. Khi không rõ lý thì chúng ta nửa tin nửa ngờ: *“Lời Phật nói có thật như vậy không? Phật dạy bố thí tiền tài thì sẽ có tiền tài, nếu mình bố thí hết tiền tài thì mình lấy gì ăn?”*. Nếu nửa tin nửa ngờ như vậy thì chắc chắn chúng ta làm sẽ không xác quyết. Chúng ta đem tiền của đi bố thí nhưng lại lo sợ rằng: *“Bố thí hết tiền rồi ngày mai đời sống của mình sẽ ra sao?”*. Thậm chí khi chúng ta chưa có tín tâm với Phật, khi nghe người thế gian nói thì tâm chúng ta càng dao động.

Nếu người tu hành học Phật mà nghĩ rằng: *“Mình có 300.000đ, mình chỉ bố thí 200.000đ thôi, còn 100.000đ mình để dành để sống”*, thì ý niệm này là hoàn toàn sai lầm. Trên chúng ta có Phật Bồ Tát, xung quanh chúng ta có Thiên Long Hộ Pháp, gần chúng ta là những đồng tu, thân bằng đạo hữu, mọi người sẽ không để chúng ta bị đói. Khi tôi nghe nói có chú nào bị bệnh thì tôi đều gửi tiền thuốc trước và còn dặn nếu tiền thuốc chưa đủ thì nói cho Thầy biết. Vậy thì tại sao chúng ta phải lo sợ ngày mai đói không có cơm ăn, bị bệnh không có thuốc uống? Dĩ nhiên chúng ta cũng cần có một chút để dành để thanh toán các khoản cần thiết như tiền điện, tiền nước nhưng chỉ cần để lại một chút chứ không cần quá nhiều.

Hòa Thượng nói: *“Các vị phải nên biết: Hoài nghi Thánh giáo của Phật Bồ Tát chính là bạn đã hoài nghi tánh đức của chính mình. Bạn có thấy điều này là sai trái, có thấy điều này làm tổn giảm đi phước báu của chính mình hay không?”*. Hòa Thượng nói rõ ràng, bạn hoài nghi giáo huấn của Phật Bồ Tát chính là hoài nghi tánh đức ở chính bạn. Phật dạy chúng ta đạo lý nhân quả rất rõ ràng: *“Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu, gieo nhân gì sẽ gặt quả đó!”*. Làm sao mà sai được! Tôi ở tuổi này tuy

không phải là lớn tuổi nhưng có thể nói là tôi đều đã chiêm nghiệm qua. Tôi thấy những lời Phật nói, những lời Hòa Thượng nói đã đối hiện, đã ứng hiện 100%, từ đó tôi càng nâng cao được lòng tin của mình.

Hòa Thượng nói: ***“Bạn ở bên đây thì làm công đức, ở bên kia thì hoài nghi, ở bên đây thì tu thiện, ở bên kia thì tổn giảm phước báu. Bạn hoài nghi nên bị tổn giảm phước báu, cho nên phước báu không thể hiện tiền. Bạn phải nên biết đạo lý này! Nếu bạn chân thật tin tưởng, dù bố thí hết, dù ngày mai không có cơm ăn nhưng bạn vẫn tin tưởng, vẫn không hoài nghi thì đó là hậu phước vô cùng”***.

Khi Hòa Thượng đến các đạo tràng, Ngài đều khuyên mọi người phải lo tu tập, học Thánh Giáo, phát tâm vì chúng sinh mà nỗ lực phụng hiến, không làm pháp sự, không kết nối giao lưu, không chèo kéo người, chỉ dốc tâm niệm Phật, lo học hành, lo hoàn thiện chính mình, có cơ hội thì phục vụ chúng sanh, vì chúng sanh mà hi sinh phụng hiến. Hòa Thượng cười rất tươi nói: ***“Nơi nào không có cơm ăn thì hộ pháp nơi đó sẽ bị bắt nhốt, chờ xử phạt vì làm hộ pháp mà để người tu hành chân chánh phải bị đói!”***. Hòa Thượng chỉ nói một thí dụ thôi, vì Ngài biết Long Thiên Hộ Pháp sẽ không để chúng ta đói. Phật Bồ Tát cũng sẽ không để chúng ta đói.

Hai ba năm nay, vì dịch bệnh nên tôi không tiếp ai, họ năn nỉ tôi cũng không cho đến. Nhưng đồ trong nhà vẫn rất nhiều, rau củ quả ngoài vườn tôi cho hoại mà vẫn không hết. Ngoài vườn, cây bồ công anh mọc rất nhiều, tôi phải hái để mang phơi khô. Có hai - ba bờ rau phía sau gần như không ăn tới, tôi dành một bờ rau để trồng mã đề và những thứ rau dại nhưng không ăn đến vì nhiều quá rồi! Thời gian tới, tôi phải ra cắt bỏ cây, bón phân rồi vun gốc để cây tự mọc lại. Vậy thử hỏi mình làm sao mà đói được!

Hòa Thượng nói, rất nhiều đạo tràng tu hành trước đây cũng không có gì nhưng hiện tại thì đồ ăn được bày ở hai bên, niệm Phật xong là có đồ ăn, đồ ăn càng lúc càng nhiều. Thời gian Hòa Thượng ở Cư sĩ Lâm, mỗi ngày họ bố thí 3000 – 4000 suất ăn. Hàng ngày có thực đơn rất nghiêm ngặt, có đầu bếp nổi tiếng để nấu ăn, mỗi bữa có 20 món. Tôi đã từng đến đó ăn nhiều lần, tôi đến ba lần, mỗi lần tôi đến bảy ngày, có 20 món, có thể ăn riêng đồ ăn cũng được. Những trái cây phong phú như táo, cam đều là trái cây sạch, rất nhiều. Họ cũng không phân biệt tôn giáo, không phân biệt người tin Phật hay không tin Phật, thậm chí có nhiều người xung quanh đó nhà không nấu cơm, đến giờ thì họ đến ăn, sau khi ăn xong thì đi về. Ngày bình thường họ cúng dường 3000 – 4000 suất ăn, cuối tuần họ cúng dường 7000 – 8000 suất. Hòa Thượng nói rằng họ chưa từng mua dầu, chưa từng mua gạo, chưa từng mua rau, cũng chưa từng mua trái cây. Trong nhà ăn của Cư sĩ Lâm có một container rất to chứa thực phẩm đông lạnh. Tất cả các loại rau, đậu, mì, trái cây cần bảo quản tươi thì đều được cất trong đó. Trong đó chứa rất nhiều đồ ăn, thậm chí buổi chiều khi container đầy ắp thức ăn, họ phải dùng xe con chở thức ăn đi tặng cho các trại dưỡng lão, các tôn giáo bạn. Bao nhiêu năm rồi, họ đều chưa phải đi mua thức ăn mà đều có người mang đến.

Hòa Thượng nói: **“Đối với giáo huấn của Phật Bồ Tát, giáo huấn của Thánh Hiền, chúng ta phải khẳng định, phải tin tưởng, nhất định không có một tơ hào hoài nghi. Chỉ cần là việc tốt thì chúng ta tận tâm tận lực làm, vậy thì đúng rồi! Huống hồ có nhiều việc tốt chúng ta có thể làm mà không cần phải tốn tiền, thí dụ chúng ta thực tiễn “Phép Tắc Người Con”, chúng ta thực tiễn Mười Nghiệp Thiện, chúng ta làm ra những tấm gương tốt để xã hội đại chúng nhìn thấy. Đại chúng nhìn thấy bạn, tán thán bạn, hướng đến bạn học tập thì đây gọi là nội tài bố thí, công đức này rất lớn. Nội tài bố thí thù thắng hơn so với ngoại tài bố thí”**.

Nhà Phật nói: **“Tài thí không bằng pháp thí”**, có nghĩa là công đức bố thí tài không bằng bố thí pháp. **“Pháp thí”** là bố thí pháp. Chúng ta đừng lầm tưởng bố thí pháp là phải đi in kinh, in ra rất nhiều rồi tặng mọi người. Đó chỉ là chuyện nhỏ. Việc lớn lao nhất trong bố thí pháp thì phải như Hòa Thượng nói: **“Dĩ thân tác tắc”**, chính mình phải làm gương, chính mình phải nghiêm túc tu hành, đó mới là chân thật bố thí pháp. Chúng ta làm ra biểu pháp để tất cả chúng sanh nhìn thấy. Đó mới là bố thí pháp, công đức đó mới thù thắng.

Hiện tại, nhiều người học Phật sẵn sàng bỏ tiền ra in Kinh rồi cho rằng đó là bố thí pháp nhưng chính mình không nghiêm túc tu hành, không lấy chính mình làm gương, không làm ra mô phạm cho tất cả mọi người xem. Thậm chí họ bỏ ra rất nhiều tiền, có những người việc ác nào cũng dám làm nhưng vẫn làm pháp hội, vẫn bố thí cúng dường.

Hòa Thượng nói: **“Bố thí pháp thì phải như pháp tu hành, phải lấy chính mình làm gương, làm ra mô phạm để tất cả chúng sanh nhìn thấy mà học tập. Đó mới là bố thí chân thật”**.

Hòa Thượng dạy chúng ta thực tiễn **“Phép Tắc Người Con”**, khuyến khích người khác thực tiễn **“Phép Tắc Người Con”**, lấy chuẩn mực của người xưa soi rọi vào trong đời sống của chính mình. Chúng ta thực tiễn Mười Thiện: **“Thân không sát, đạo, dâm. Khẩu không nói dối, không nói lời hung ác, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời thêu dệt. Ý không tham sân si”**. Chúng ta giữ Mười Thiện thì chúng ta đã làm ra biểu pháp để mọi người nhìn thấy, tạo được niềm tin với đại chúng và những người xung quanh. Đó chính là **“dĩ thân tác tắc”**, chính mình làm ra tấm gương như pháp tu hành, làm ra một tấm gương tốt cho xã hội nhìn thấy. Họ nhìn thấy chúng ta làm tốt thì họ sẽ tán thán, ngưỡng mộ, bái phục, rồi tìm đến chúng ta để học tập. Khi đó chúng ta có cơ hội để chia sẻ với họ về những chuẩn mực đối nhân xử thế trong đời sống, chia sẻ với họ giáo huấn của Phật Bồ Tát. Khi đó chúng ta nói ra thì họ mới tin. Hòa Thượng nói: **“Nếu bạn nói ào ào, toàn nói lý thuyết, bạn khuyên người ta đừng tham, bạn khuyên người ta bố thí còn bạn cứ tham, không bao giờ bố thí thì người ta nhất định sẽ không tin”**.

Nhà Phật thường nói: **“Khẩu giáo không bằng thân giáo”**, chỉ cần chúng ta làm ra tấm gương. Chúng ta nói: **“Làm người phải hiếu thảo với Cha Mẹ, phải tôn kính trưởng bối”**, thì chính bản thân chúng ta phải hiếu thảo với Cha Mẹ, tôn kính trưởng bối. Chúng ta làm ra tấm gương thì họ mới tin lời

chúng ta nói. Nếu chúng ta không làm mà chỉ nói lý thuyết thì dù chúng ta nói cả buổi nhưng họ cũng không tin, thậm chí còn cảm thấy quá phiền!

Chúng ta không có tiền nhưng cũng có thể tu bố thí bằng cách thực tiễn “**Đệ Tử Quy**” vào trong đời sống, làm ra biểu pháp để người khác học tập. Đó là thực tiễn những điều Thánh Hiền dạy. Phật dạy chúng ta Mười Thiện. Chúng ta khuyên người “*thân không sát đạo dân*” nhưng chúng ta hái trộm của người ta một trái ớt, người ta thấy chúng ta tùy tiện hái ớt thì người ta sẽ không tin chúng ta.

Ngài Lý Bình Nam là Thầy của Hòa Thượng Tịnh Không. Khi Ngài Lý Bình Nam còn đi làm, Ngài dùng một cái phong bì cũng lên xin cấp trên. Cấp trên nói: “*Sao ông phiền quá vậy! Bao nhiêu người đều lấy dùng, mà cái phong bì đó có nhiều gì đâu!*”. Lão sư Lý nói: “*Tôi phải báo cáo với ông, nếu tôi không báo cáo thì tôi là người ăn cắp. Tôi là người học Phật*”.

Chúng ta làm ra tấm gương để người ta phải hết sức e dè đối với chúng ta. Chúng ta dạy người không sát đạo dân, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời hung ác, không nói lời thù ghét nhưng họ nhìn thấy chúng ta phạm phải những thứ đó thì làm sao người ta tin! Người xưa nói: “**Lời nói phải có chữ tín**”. Chúng ta không thể nói tùy tiện, nói cho qua mà đã nói thì phải làm!

Những năm trước khi học với Hòa Thượng, tôi “*nói một đằng, làm một nẻo*”. Nhưng từ ngày học với Hòa Thượng thì tôi đã nói là làm chứ không bao giờ nói mà không làm. Hòa Thượng thường nhắc chúng ta: “**Chính mình phải làm gương**”. Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*” có câu: “**Dĩ thân tác tặc**”, chính mình phải làm gương. Phật dạy chúng ta phải làm ra tấm gương tốt cho chúng sanh. Nếu chúng ta không làm ra tấm gương tốt, lại còn làm ra tấm gương xấu mà muốn về Thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Bồ Tát Bất Thoái thì không thể được! Bồ Tát của Thế giới Tây Phương Cực Lạc phải là một tấm gương mẫu mực, điển hình cho tất cả chúng sanh.

Tối ngày chúng ta đọc Kinh để tính công với Phật: “*Hôm nay ta rảnh quá, đọc được hai bộ Kinh! Công đức chắc sẽ rất lớn!*”. Nếu chúng ta không phân tích mà chỉ đọc suông thì chúng ta đọc cả đời cũng không biết làm. Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Phật dạy chúng ta “**Tịnh Nghiệp Tam Phước**”, dạy những điều quan trọng nhưng chúng ta không y giáo phụng hành, không y theo lời dạy mà làm. Phước đầu tiên là: “**Hiếu dưỡng Phụ Mẫu, phụng sự Sư trưởng, từ tâm bất sát, tu Thập Thiện Nghiệp**”.

Phật dạy “**dĩ thân tác tặc**”, nghĩa là chính mình phải làm ra tấm gương. Chúng ta phải làm ra tấm gương hiếu thảo với Cha Mẹ, làm ra tấm gương hiếu kính Sư trưởng, làm ra tấm gương chuẩn mực “*từ tâm bất sát*”, làm ra tấm gương của người tu “**”**”. Đó là **Thập Thiện Nghiệp** “**dĩ thân tác tặc**”.

Câu quan trọng tiếp theo là: “**Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm**”. Tâm Bồ Đề là trên cầu Phật đạo, dưới cứu độ chúng sanh. Tâm Bồ Đề là một lòng một dạ hướng về Tây Phương, tin chắc là có

Thế giới Tây Phương Cực Lạc, nhưng ta phải gánh vác việc độ chúng sanh. “*Phát tâm Bồ Đề*” mà không “*một lòng chuyên niệm*” thì không vãng sanh, “*một lòng chuyên niệm*” mà không “*phát tâm Bồ Đề*” thì không vãng sanh. Hai việc này phải tương bổ tương thành.

Ngài Hải Hiền không biết chữ, không có tài năng nhưng Ngài làm nông, làm ra rất nhiều nông sản lúa, bắp, rau, củ để cúng dường mọi người. Ngài sống đến 112 tuổi, cả đời Ngài làm ra rất nhiều sản vật để cúng dường người, làm ra biểu pháp, làm ra tấm gương để người khác nhìn vào. Còn tâm Ngài là rỗng rang, một lòng niệm Phật.

Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*” từ phẩm 32 đến phẩm 37, Phật dạy chúng ta “***Năm Giới Mười Thiện***”. Chúng ta phải thật sự hành trì, hành trì đến mức làm ra được biểu pháp, làm ra mô phạm để người khác nhìn vào mà tán thán nhìn vào mà kính phục thì họ mới bắt chước làm theo.

Kinh dạy chúng ta như vậy mà gần như chúng ta suốt ngày chỉ đọc suông. Hòa Thượng nói: “***Ngày nào bạn cũng lên tụng Kinh, sáng một thời khóa, chiều một thời khóa, tối một thời khóa, ngày làm ba thời khóa, hôm nào rảnh thì bốn thời khóa. Một ngày bạn gặt Phật đến ba lần! Gặt một lần thôi đã là quá đáng rồi mà một ngày gặt đến ba lần! Bạn chỉ nói mà không làm! Không làm thì chính là gặt Phật Bồ Tát rồi!***”.

Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Phật đã dạy chúng ta phải “***dĩ thân tác tửc***”, phải chính mình làm gương, như pháp tu hành, làm ra tấm gương tốt nhất để làm mô phạm cho tất cả chúng sanh. Nhưng họ không làm mà suốt ngày chỉ đọc tụng. Họ còn cho rằng cứ tụng lâu ngày sẽ được định, tụng lâu ngày sẽ có thể đi giảng pháp. Họ không biết rằng trong tự tánh thanh tịnh có đầy đủ. Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói: “***Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp***”. Bao giờ tâm phụng vụ chúng sanh của chúng ta bằng tâm của Phật Bồ Tát, bằng tâm của Thánh Hiền thì lúc đó tự tánh sẽ lưu xuất ra tương ứng với tâm của chúng ta. Nếu chúng ta cố gắng tụng để một ngày nào đó có thể giảng pháp thì là họa cho chúng sanh, không phải là phước cho chúng sanh vì tất cả những thứ chúng ta nói đều là vọng tưởng, không phát xuất từ tâm thanh tịnh mà chỉ từ tâm vọng tưởng, tâm mong cầu.

Trong chùa có Thầy Hương Đăng đốt nát, không biết chữ còn khờ khạo. Người ta nói: “*Vừa qua mùa đông quá lạnh lẽo rồi, tất cả tăng chúng trong chùa ai cũng mang Kinh sách, màn chiếu ra phơi hết. Ông mang nệm ra phơi đi, nếu không phơi thì nệm sẽ bị hỏng, không cháy được nữa*”. Thầy Hương Đăng nghe theo, đem hết nệm ra phơi, đến cuối ngày sập nệm tan hết. Buổi tối mọi người không có nệm đốt thấp để tụng Kinh, mọi người báo với Hòa Thượng. Hòa Thượng nói: “*Thôi từ nay về sau ông không làm hương đăng nữa! Ông nên về ngôi chùa nhỏ, hàng ngày chuyên tâm niệm Phật, lạy Phật*”. Lúc vị Hương Đăng đi còn có người trêu chọc nói: “*Ông mà làm pháp sư giảng Kinh thì tôi sẽ đi làm thị giả cho ông*”. Thầy Hương Đăng chỉ lạy Phật, niệm Phật ba năm thì từ không biết chữ trở thành biết chữ, không biết

làm thơ lại biết làm thơ, không biết giảng pháp thì lại biết giảng pháp. Vậy thì rõ ràng như Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: **“*Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ*”**.

Trước đây tôi nói một câu, mọi người suy nghĩ lại xem: **“*Chúng ta muốn làm một việc thì tâm của chúng ta phải lớn bằng hoặc lớn hơn việc đó. Vậy thì việc làm đó mới là chân thật*”**. Nếu tâm chúng ta chưa phát ra được mà chúng ta làm một việc lớn hơn tâm của mình thì việc làm đó là họa chứ không phải là phước. Ta phải phát tâm đủ lớn thì mọi việc ta làm mới hanh thông.

Chúng ta học lịch sử Việt Nam, thấy biết bao vị anh hùng dân tộc, tinh thần quốc gia dân tộc cao ngời ngời, quên đi đời sống riêng của bản thân mình. Vua Quang Trung đặt tinh thần quốc gia dân tộc lên tận trời cao, còn bản thân mình không **“*tự tư tự lợi*”**, không **“*danh vọng lợi dưỡng*”**. Ngài đã một mình lên núi cao cầu hiền khiến các văn võ bá quan rất lo lắng vì sợ có người mai phục nhưng Vua đã quyết: **“*Ta phải đi một mình như vậy thì mới có thể làm cảm động được một người hiền ra để giúp dân giúp nước*”**. Ngài đặt tinh thần quốc gia dân tộc đề rất cao mà không nghĩ đến sự an nguy của bản thân. Còn chúng ta luôn luôn chỉ nghĩ đến sự an nguy và lợi ích của bản thân. Sự **“*tự tư tự lợi*”** đã chiếm hết buồng tim cuồng phôi của chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“*Chúng ta như pháp tu hành, làm ra tám gương cho tất cả chúng sanh, đây mới chân thật là bố thí pháp. Chúng ta ăn chay, chúng ta không ăn thịt, chúng ta không kết oán thù với tất cả chúng sanh, đây là bố thí vô úy. Chúng ta thấy rất nhiều người ăn chay cả đời nhưng không khỏe, cũng không trường thọ vì phước báu của họ đã bị trừ hết rồi. Phước báu của họ bị trừ hết vì tuy ăn chay, tu thiện cả đời nhưng ác niệm của họ vẫn không bỏ, họ vẫn sát sanh. Họ vẫn đập muỗi, vẫn xịt muỗi, vẫn giết hại chúng sanh, vậy thì công đức ăn chay của họ đã bị trừ mất rồi. Nhìn thấy gián, nhìn thấy chuột, bạn vẫn muốn giết chúng, vậy thì làm sao được! Cho nên bạn phải rõ lý, bạn ở chỗ này làm thiện nhưng ở chỗ kia đã bị trừ mất phước báu. Bạn làm thì không được nhiều nhưng cái bị trừ mất thì nhiều hơn cái bạn làm được, vậy thì bạn làm sao mà có phước báu chứ! Cho nên không phải là không có kết quả, bạn tử tử mà tư duy quán sát thì bạn sẽ hiểu tại vì sao bạn làm nhưng kết quả không lớn, việc này có nguyên nhân của nó*”**.

Nếu Hòa Thượng không nói thẳng thế này thì làm sao chúng ta biết được. Chúng ta vẫn giết hại muỗi, gián, chuột. Chúng ta coi đó là chuyện bình thường. Hòa Thượng nói rõ thì chúng ta mới cảnh tỉnh. Chúng ta làm thì ít mà trừ mất thì nhiều hơn cái đã làm được, vậy thì cũng như bằng không. Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“*Bạn làm việc thiện, bạn ăn chay cả đời nhưng ý niệm ác của bạn, bạn vẫn không thay đổi*”**.

Hòa Thượng dạy chúng ta bốn tốt: **“*Giữ tâm tốt, nói lời tốt, làm việc tốt, làm người tốt*”**. Chúng ta phải có được tâm của Phật rồi mới học cách dụng tâm của Phật. Chúng ta học nhiều thì mới có độ thâm thấu, từ đó dần dần hiểu ra. Người học Phật không có kết quả bởi vì chỉ làm cho dễ coi chứ không thật

làm, hoặc có kết quả nhưng rất mờ nhạt, từ đó chính mình mất đi tín tâm rồi làm cho người khác cũng mất đi tín tâm.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!